

Безхвостий вовк (народна казка)

Автор Невідомий

Один чоловік багато років складав гроші на коня. А як була вже немаленька купка, то пішов на базар і в якогось цигана купив собі кобилу.

У неділю взяв собі чоловік сопільчину, сів на кобильчину, їде на пасовисько, грає і приспівує.

Ой, займу я сиву клячу

На підгірку пасти.

А вовки ся закрадають,

Хочуть її вкрасти.

Приїхав чоловік на кобильчині під ліс, спутав її і пустив на пашу. Сам став собі під дуба і на сопілці грає.

Аж тут з темного лісу виходить сірий вовк та й каже:

– Чоловіче, чоловіче, я дуже голодний і хочу тебе з'їсти.

А чоловік йому відповідає.

– Та як ти будеш мене їсти, коли я ще зі світом білим не прощався, ні не вмивався?

Вовк відповідає:

– Ну то добре. Попрощайся зі світом, вмийся, а вже тоді я тебе з'їм.

Став чоловік під дубом і думає, як біди спекатися. Як добре подумав, пішов до потоку вмиватися. Вмився і виламав собі доброго бука. Підходить до вовка та й каже:

– Я вже вмився, але не маю в що повтиратися.

Вовк повернувся до нього задом і каже:

– На, втирайся в мій хвіст, але швидко, бо я дуже голодний.

Чоловік втирається у хвіст, а тим часом намотує його на руку. Як намотав, тоді вовка буком по голові та по хребті. Вовк тікати, а той тримає і б'є. Як сірий шарпнувся, то хвіст лиш тріснув і залишився в господаревих руках.

Прибіг вовк до лісу і наробив там страшного крику. Всі вовки збіглися на його вереск. Як вчули, що сталося, то на своїй нараді вирішили розірвати чоловіка. Йдуть всі туди. А господар настрашився і виліз на дуба.

Збіглися вовки під дуба і радяться, як їм того чоловіка дістати. Безхвостий каже:

– Я стаю на самий низ, а ви всі один на другого і верхній стягне його на землю.

Роблять вовки таку живу вежу. Ще бракує одного вовка й вже чоловіка з'їдять. А чоловік бачить, що біда, і каже:

– Я бачу, що вже мені виходу немає, але коли б ще раз того куцого оцим патином потягнув. Подайте його сюди!

А безхвостий подумав, що йдуть люди, і втік. Всі вовки попадали на купу, потовкалися і зі страху повтікали до лісу.

Чоловік швиденько зліз із дуба, сів на свою кобильчину, їде додому і співає:

Гей, дав же я своїй клячі

Стебло сіна і стебло соломи.

Тепер гоню свою клячу

Додому поволі.

Пригнав та й жінці розповідає про свою пригоду. Жінка аж заплакала, як уявила, що вже нині могло чоловіка не бути. І каже:

- Більше я тебе, чоловіче, не пущу ту кобильчину пасти. Ти її ліпше продай, бо без неї обійдемося, а без тебе я нічого не вартую.

Лишився чоловік з жінкою, але вже без кобильчини. Був я в тому селі і бачив, що понині обоє господарюють.